

i adskillige Byer i Tyskland, og særlig har jeg nævnt Stuttgart, hvor en ganske fortrinlig Ordning er gennemført for ret kort Tid siden. Vi behøve saaledes ikke herhjemme at nære Frygt for at komme til at gaa i Spidsen med denne Sag, hvis der overhovedet er Grund til at frygte noget saadant. Denne Sag er godt i Gang rundt om i Verden, og vi behøve blot at bygge videre; vi kunne maaske komme til at gøre Skridt i Retninger, som ikke ere prøvede andre Steder, de kunne maaske komme til at lære noget her, men paa den anden Side kunne vi sikkert indhøste adskillige Erfaringer ved at se paa det gamle System, der rundt om findes, og som i saa høj Grad har virket gavnligt for de fattige Børn. Jeg tillader mig derfor at anbefale Forslaget, som jo gaar ud paa at paalægge Kommunalbestyrelserne at drage Omsorg for, at Børn, der trænge til det, i December, Januar, Februar og Marts Maaned kunne faa et Maaltid varm Mad, og endvidere gaar ud paa, at Udgiften til denne Bespisning skal deles mellem Stat og Kommune. Og efter de Oplysninger, man har om Prisen for Bespisningen, kan Udgiften anslaaes til et Beløb af saadan noget som 320,000 Kr., hvilket jo er et meget ringe Beløb, naar det deles mellem Staten og Kommunerne, i Forhold til det Gode, denne Sag betyder, og i Forhold til den Trang, som dette Forslags Gennemførelse vil afhjælpe. Jeg synes, at vi ved at gennemføre dette Forslag vilde levere et Bevis for, at Samfundet virkelig vil gøre, hvad det formaar for at fremhjelpe selv de fattigste Børn i Samfundet.

Robespierre udtalte i 1793 i det franske Konvent nogle Ord, som det er værd at mindes. Han sagde: Snart vil et Barns Fødsel ikke længere være en Byrde; Fædrelandet vil opdrage Børnene, klæde og ernære dem. Ja, det var i 1793, at Robespierre saa saa lyst paa Fremtiden, at Fædrelandet skulde klæde og ernære Børnene, at Fødselen af Børn ikke skulde være en Byrde for Forældrene. Hans Ord ere desværre ikke gaaede i Opfyldelse hverken i Frankrig eller i Danmark. Et Barns Fødsel betyder fremdeles en Byrde i adskillige Hjem, og Barnets Ernæring, Beklædning osv. er ikke bleven Fædrelandets Sag. Det er fremdeles Forældrene, der maa bære denne Byrde for at opfostre en Slægt, der dog hovedsagelig skal tjene i det samlede Samfunds Tjeneste. Barnet skal til sin Tid gøre Nytte i Samfundet. Selv om Barnet har

sultet hele sin Barndom, vil man ikke, naar den Tid kommer, hvor Barnet er blevet voksent og kraftigt nok til at deltage i det almindelige Arbejde, forskaane det for at bære sin Del af Samfundets Byrder. Man forskaaner ikke dette Menneske for at betale sin Skat, for gennem sit Arbejde at bidrage til Samfundets Trivsel; han maa følge Trop med de andre og gøre sin Del af Arbejdet. Men var der da ikke Grund til, naar man stiller disse Krav til ethvert opvoksende Menneske, at have sin Opmærksomhed henvendt paa dem, der i Barneaarene let kunne blive ødelagte paa Grund af daarlige Kaar, og bidrage til at lette Byrderne for disse og deres Forældre ved af offentlige Midler at etablere en saa lille og nem Ordning som en Skolebespisning, der i høj Grad vilde afhjælpe en Trang. Jeg beder derfor det høje Ting om at være med til at gennemføre dette Forslag; jeg beder Regeringen og det høje Ting om at se paa denne Sag med Velvillie, fordi jeg tror, at hvis vi gennemførte dette Forslag, vilde vi allesammen med Tilfredshed kunne pege paa et godt Resultat af Regeringens og Rigsdagens Virksomhed, og vi vilde kunne være stolte den Dag, Samfundet havde forhindret, at der i Skolerne fandtes Skolebørn, der sultede.

L. Rasmussen (Ribe Amts 4de Valgkreds): Jeg skal ikke af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Stauning) lade mig friste til at komme ind paa en vidtløftig Omtale af det foreliggende Forslag. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte sig jo endogsaa ret vidtløftigt om Forhold, der staa i meget løs Forbindelse med det foreliggende Forslag; han omtalte Forholdene i de fleste europæiske Lande lige fra Norge til Italien; og i og for sig skal jeg ikke bebrejde ham noget i saa Henseende. Det er naturligvis rigtigt at se paa, hvorledes Forholdene ere hos vore Naboer, hvordan andre indrette sig. Men paa den anden Side skal man vel vogte sig for uden Kritik og uden nærmere Undersøgelse at føre Forholdene f. Eks. fra Frankrig over paa Danmark, fordi Forholdene i andre Henseender naturligvis i Udlandet ere saa meget forskellige fra vore. Det lyder jo meget godt, naar f. Eks. den ærede Ordfører nævnedes en By som Paris med saa og saa mange Hundrede Tusind Francs til Skolebespisning; men for det første er 1 Franc jo ikke det samme som 1 Krone, og for det andet er Paris en By, som vi ikke have